

ת"פ 27377/05/14 - מדינת ישראל נגד ח' ג', מ' ג'

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 27377-05-14 מדינת ישראל נ' ג'(עציר) ואח'

בפני
בעניין: כב' השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד מוטי בניטה

נגד

1.ח' ג' ע"י עו"ד וסים דראושה
2.מ' ג' ע"י עו"ד ראמי עות'מאן

גזר דין

רקע

שני הנאשמים הורשעו לאחר שמיעת הוכחות בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. נאשם מס' 2 הורשע בנוסף בעבירות תקיפה ואיומים ובאישום נוסף הורשע בעבירות איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק.

הנאשמים הם אחים. למשפחת הנאשמים שני בנים ב****, האחד ב**** והשני ב****, שם מתגוררים הורי המשפחה. לנאשמים אח ושלוש אחיות אשר אחת מהן, ל' ע' (להלן: **המתלוננת**), מתגוררת בעיר ב****. ביום 13.4.14 נסעה המתלוננת מ**** ל**** עם י' פ', בעלה לשעבר של אחת מאחיותיה (להלן: י') והגיעה לבית המשפחה ב****. יחד עם המתלוננת באו גם ילדיה.

נאשם מס' 2 הגיע למקום עם אחת מאחיותיה של המתלוננת ודרש ממנה לבוא עימו לבית המשפחה ב****. המתלוננת אמרה לנאשם מס' 2 כי אינה רוצה לבוא עימו אך נאשם מס' 2 שב ודרש מן המתלוננת להתלוות אליו, משך אותה בחולצתה ואיים עליה כי עליה לבוא עימו. המתלוננת לא רצתה להתעמת עם נאשם מס' 2 ועל כן נסעה עימו ל****.

כאשר הגיעה המתלוננת ל****, צעק עליה נאשם מס' 1 על כך שהגיעה עם י', שכן הדבר אינו ראוי בעיניו, שאשה נשואה תסע עם גבר זר במכונית. המתלוננת השיבה לנאשם מס' 1 כי אין בדבר כל קושי וכי בעלה ידע על כך ונתן את הסכמתו. ההסבר לא הניח את דעתו של נאשם מס' 1 וזה רדף אחרי המתלוננת, משך בשערותיה והכה אותה בראשה ובפניה. המתלוננת נפלה ארצה והתעלפה.

כאשר התעוררה המתלוננת מעלפונה, היו במקום שני הנאשמים. המתלוננת ברחה מן הנאשמים ואלה רדפו אחריה למטבח הבית, שם היכו אותה ובעטו בה וכאשר נפלה ארצה דרכו עליה, עד אשר התעלפה פעם נוספת.

במהלך הארוע ניסתה ה', אחת האחיות, להגן על המתלוננת. בתגובה, דחף אותה נאשם מס' 2 והכה אותה. כאשר אמרה ה' לנאשמים כי בכוונתה להזמין משטרה, איים עליה נאשם מס' 2 כי אם יעצר על ידי שוטרים ירצח אותה ואת

עמוד 1

המתלוננת.

אחות אחרת של הנאשמים, ה', ניסתה אף היא להתקשר למשטרה, ואחד הנאשמים לקח מידה את מכשיר הטלפון והוציא ממנו את הסוללה, על מנת למנוע ממנה להתקשר.

בהמשך הארוע הכניסו הנאשמים את המתלוננת ואת ה' לאחד החדרים על מנת למנוע מהן לצאת מהבית ולקחת את המתלוננת לקבלת טיפול רפואי, עד אשר הגיע בעלה של המתלוננת בלוויית כח משטרה.

כתוצאה מן הארוע נגרמו למתלוננת שטפי דם בארובת עין שמאל, דימום בעין שמאל, חתך במצח ומספר חבלות בגב, בצוואר וברגל.

בשל מעשיהם אלה הורשעו שני הנאשמים בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ונאשם מס' 2 הורשע גם בתקיפה ואיומים.

לאחר הארוע פונתה המתלוננת באמבולנס לבית חולים ושהתה שם יחד עם בעלה, י' ע'. כאשר היו בבית החולים התקשר נאשם מס' 2 אל י' בשעה 3:00 ואיים עליו כי יהרג אותו. בשעה 4:30 התקשר נאשם מס' 2 אל י' פעם נוספת והשניים קיללו זה את זה. בשעה 5:00 התקשר פעם שלישית ואיים עליו כי אם השוטרים יעצרו את נאשם מס' 1, אז הוא (נאשם מס' 2) יהרג את י'.

בשל מעשיו אלה הורשע נאשם מס' 2 באישום נפרד בעבירות של איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה הפנה בטיעונו לחומרת מעשי הנאשמים, הפגיעות שנגרמו למתלוננת, העובדה שהמניע למעשים הוא תפיסתם של הנאשמים כי זכותם לכפות את רצונותיהם על נשות המשפחה, עברם הפלילי של הנאשמים והעדר קבלת אחריות. לאור אלה ביקש להשית של שניהם עונשי מאסר ברף הגבוה של מתחם העונש ההולם. כן ביקש להפעיל באופן מצטבר שני מאסרים מותנים שלחובת נאשם מס' 2.

ב"כ הנאשם מס' 1 הפנה למצבו הרפואי של הנאשם, למצבו הרפואי של אביו ולנסיבותיה של המשפחה וטען כי אין מדובר במקרה חמור באופן יוצא דופן. לאור זאת ביקש להשית על נאשם מס' 1 עונש מתון ומתחשב.

ב"כ נאשם מס' 2 הפנה לכך שהמתלוננת ביקשה מבית המשפט לנהוג בנאשמים מידת הרחמים. כן טען כי חלקו של נאשם מס' 2 בארוע קטן מזה של נאשם מס' 1. בנוסף ביקש להתחשב בכך שאחד המאסרים המותנים שלחובת הנאשם כמעט ופקע בעת ביצוע העבירות וכן לתת משקל לכך שהנאשם שהה במעצר בית מלא תחת איזוק אלקטרוני תקופה משמעותית. לאור אלה ביקש להשית על הנאשם עונש מתון ולהפעיל את המאסרים המותנים באופן חופף.

מתחם העונש ההולם - אישום ראשון

חומרת מעשי הנאשמים ברורה וזועקת. הנאשמים ראו לעצמם חירות להכות את אחותם - בשר מבשרם - ולגרום לה לחבלות ממשיות וקשות, הניכרות היטב מהתמונות שהוצגו ומהתיעוד הרפואי, בשל כך שהעזה לקבל טרמפ מ***** ל***** עם בעלה לשעבר של אחות אחרת.

לצד זאת, נאשם מס' 2 הכה אחות נוספת אשר ניסתה להגן על המתלוננת ואיים עליה ועל המתלוננת כי ירצח אותן אם יעצר על ידי שוטרים. לאחר מכן מנעו הנאשמים מן המתלוננת לצאת מן הבית ולקבל טיפול רפואי, עד שהגיעו שוטרים וחילצו אותה.

מעשי הנאשמים מתאפיינים באלימות ובריונות, שכל תכליתן לכפות את רצונם על המתלוננת ולחייבה לציית לנורמות ההתנהגות הנראות להם ראויות. לא ניתן לקבל תפיסתם, כי אין אחותם בת חורין לנסוע עם גבר זר. בודאי שלא ניתן לקבל כי מדובר במעשה אשר מקים להם הזכות להכותה באכזריות. בתי המשפט נדרשו לא אחת לחומרה ולכיעור שבביצוע עבירות על הרקע המכונה "כבוד המשפחה" וקבעו, כי לא רק שאין מדובר בנתון מקל, אלא בנתון שאמור להביא להחמרה בענישה. ועוד אומר, כי התקשיתי להבין קו מחשבה לפיו שני גברים המכים יחדיו אישה המוטלת ארצה באלימות משולחת רסן, דוקא מכבדים את משפחתם.

נפסק בענין דומה בעפ 5459/12, חליל אבו טיר נ' מדינת ישראל (פסקה 15 לפסק דינו של כב' הש' צ. זילברטל):

המערערים עשו יד אחת לפעול כנגד בת משפחתם שהיא בשר משרם, ונהגו בה באלימות ואכזריות. הם לא שעו לצעקותיה וכאבה. הם נטלו את חפציה האישיים שלא תוכל להזעיק עזרה והגיפו את דלתות הבית שלא תוכל להימלט מפגיעתם. וכל זאת תוך שהם מביישים אותה, מגדפים אותה ומאיימים עליה באיומים קשים. אף המערער 6, שהוא אבי המתלוננת, לא חמל על בתו אלא נתן יד לפגיעה בה. וכל זאת מדוע, משום שהמתלוננת לא ביטלה את רצונה מפני רצון משפחתה בכלל והמערערים בפרט. בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה של תופעת הפגיעה בנשים על רקע "כבוד המשפחה" ועל הצורך להגן על אלו המאוימות בתוככי ביתן ומשפחתן ולנקוט בענישה מרתיעה ומחמירה (ראו למשל: ע"פ 6229/07 מופק נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], פסקה 7 (20.11.08); ע"פ 5305/07 חסון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], פסקה 8 (6.9.2010); ע"פ 7289/98 פאחורי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.6.2000)).

וכן נפסק בע"פ 7289/98 פאחורי נ' מדינת ישראל:

עבירות אלימות בתוך המשפחה לרבות עבירות כאלה על רקע כבוד המשפחה, הן - למרבית הצער - חזיון נפרץ במקומותינו, כך גם הניסיון מצד בן המשפחה לגונן על עבריינים כאלה ולהשאירם במסגרת המשפחה, להימנע מלהסגירם, לסלוח להם ולבטל את התלונה נגדם. אין החברה יכולה לתת יד לכך. יש להחיל על כל האוכלוסייה כולה נורמות ראויות למען שמירה על חייהם ושלמות גופם ונפשם של כולם, זרים וקרובים כאחד. יש לשרש את האלימות הנפשעת בתוך המשפחה, ולהגן על הקורבנות הפוטנציאליים. אחת הדרכים לכך היא ענישה חמורה המרתיעה את העבריין ואחרים מלעבור עבירות של אלימות מכל סוג, גם כאשר הן מבוצעות על רקע של תפיסות מעוותות ודפוסי התנהגות פסולים, ביניהם רצח על רקע כבוד המשפחה שהוא אחד מהם ואולי החמור שביניהם.

נתתי דעתי לטענת ב"כ נאשם מס' 2, כאילו חלקו בתקיפתה של המתלוננת פחות מזה של נאשם מס' 1 באופן המצדיק הקלה בענשו. לא מצאתי בכך ממש. אמנם נאשם מס' 1 הוא שתקף את המתלוננת ראשון, אך נאשם מס' 2 כפה עליה להגיע לבית המשפחה ב***** ובמהלך הארוע תקף גם את האחות ה' ואיים על ה' ועל המתלוננת.

לאור זאת, ראיתי לקבוע מתחם עונש אחד לשני הנאשמים, חרף ההבדלים במעשיהם, מתחם הנע בין עשרה חודשי מאסר בפועל ועד שלושים חודשי מאסר כעונש עיקרי, וכן פיצוי למתלוננת.

מתחם העונש ההולם - אישום שני

נאשם מס' 2 איים על בעלה של המתלוננת כי ירצח אותו והטריד אותו טלפונית. עיקר החומרה במעשה הוא העובדה שבוצע בעוד המתלוננת נמצאת בבית חולים לאחר שהותקפה על ידי שני הנאשמים באלימות ובעלה - מושא האיומים - לצידה.

מתחם העונש ההולם את העבירה נע בין מאסר מותנה וקנס ועד חמישה חודשי מאסר בפועל.

נסיבות אשר אינן קשורות בעבירה

נאשם מס' 1

נאשם מס' 1 יליד 1986. לחובתו מספר הרשעות קודמות:

בשנת 2002 נדון לחצי שנת מאסר בגין עבירות רבות ובהן שוד, סיכון חיי אדם (8 אישומים) התפרעות (8 אישומים) ועוד.

בשנת 2006 נדון לשבעה חודשי מאסר בגין עבירות אלימות ורכוש.

בשנת 2007 הורשע בחבלה ברכב ובשנת 2012 הורשע בעבירת סמים, בגין נדון למאסרים מותנים.

מן הראיות עלה, כי סובל מבעית לחץ דם.

נאשם מס' 2

נאשם מס' 2 יליד 1979. לחובתו הרשעות קודמות רבות:

בשנת 1996 הורשע בבית המשפט לנוער בעבירות רכוש.

בשנת 1998 נדון ל- 30 חודשי מאסר בגין עבירות רכוש.

בשנת 1998 למאסר נוסף של 24 חודש, בגין עבירות רכוש.

בשנת 1999 נדון ל- 6 חודשי מאסר בגין עבירת אלימות.

בשנת 1999 נדון למאסר נוסף של חודש, בגין עבירות סמים.

בשנת 2002 נדון ל- 12 מאסר בפועל, בגין עבירות אלימות.

בשנת 2004 נדון ל- 18 חודשי מאסר בגין עבירות סמים.

בשנת 2007 נדון ל- 11 חודשי מאסר בגין עבירות רכוש והסעת שב"ח.

בשנת 2008 נדון ל- 12 חודשי מאסר בגין עבירות רכוש ואליומות.

בשנת 2008 נדון ל- 4 חודשי מאסר בגין עבירות מסירת ידיעה כוזבת על פשע והכשלת שוטר.

בשנת 2011 נדון ל- 4 חודשי מאסר מותנה בגין שתי עבירות איומים. מאסר זה הוא חב הפעלה בגין הרשעתו בתיק שלפני.

בשנת 2013 נדון ל- 22 חודשי מאסר בגין עבירות רכוש ואליומות. כמו כן נדון ל- 6 חודשי מאסר מותנה שלא לעבור עבירות אליומות, שהוא חב הפעלה בגין הרשעתו בתיק שלפני.

מכאן עולה, כי אין מנוס מהמסקנה שנאשם מס' 2 הוא עבריין מועד, שהפך פגיעה בגופם, כבודם ורכושם של אחרים לדרך חיים וכי המעשים מושא כתב האישום מאפיינים אותו ואת אורחותיו.

שני הנאשמים

שני הנאשמים לא קבלו אחריות למעשיהם, אלא בחרו לכפור ולנהל הוכחות, תוך הטחת האשמות בבני משפחתם כאילו העלילו עליהם עלילת כזב. אך מובן הוא, כי לא זקפתי לחובת הנאשמים ניהול התיק, שהרי זו זכותו של כל נאשם. עם זאת, לו היו הנאשמים מודים וחוסכים מבני משפחתם, ובעיקר מן המתלוננת, את הקושי שבמתן עדות, היה בכך להקל עמם בצורה משמעותית - ולהקלה זו לא יזכו.

נתתי דעתי לבקשתה של המתלוננת להקל עם הנאשמים ולנהוג בהם מידת הרחמים. לא אתעלם מעמדתה של המתלוננת, אך גם לא אתן לה משקל רב. תופעה מוכרת היא, בתיקי אלימות במשפחה, כי קרבן העבירה בא לבקש על נפשו של העבריין, בין מיוזמתו בין בשל לחץ משפחתי:

ר' בהקשר זה, ע"פ 7289/98 פאחורי נ' מדינת ישראל הנ"ל:

עבירות אלימות בתוך המשפחה לרבות עבירות כאלה על רקע כבוד המשפחה, הן - למרבית הצער - חזיון נפרץ במקומותינו, כך גם הניסיון מצד בן המשפחה לגונן על עבריינים כאלה ולהשאירם במסגרת המשפחה, להימנע מלהסגירם, לסלוח להם ולבטל את התלונה נגדם. אין החברה יכולה לתת יד לכך.

לפיכך, המשקל אותו אתן לעמדת המתלוננת מוגבל. אומר, כי דוקא אצילותה של המתלוננת, אשר חרף הפגיעה הקשה שפגעו בה הנאשמים באה לבקש עליהם רחמים, בהיותם אחיה, מדגישה את הכיעור והשפלות שבמעשי הנאשמים, אשר בשל ערכים מעוותים של "כבוד משפחה", זנחו ערכים של כיבוד בני המשפחה.

סיכום

לאור האמור למעלה, ראיתי להשית על נאשם מס' 1 עונש הנמצא בצדו האמצעי של מתחם העונש ההולם, 20 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.

על הנאשם מס' 2 ראיתי להשית עונש הנמצא בצידו הגבוה של מתחם העונש ההולם בגין כל אחד מן האישומים, תוך חפיפה מסוימת בין העונשים, כך שסך הכל ירצה 28 חודשי מאסר בפועל. כן ראיתי להפעיל שני מאסרים מותנים שלחובתו באופן שיחפפו זה לזה, אך יצטברו לעונש המאסר, כך שסך הכל ירצה 34 חודשי מאסר בפועל. כן ראיתי

להשית עליו מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.

לענין ענשו של נאשם מס' 2 הבאתי בחשבון את העובדה ששהה במעצר בית מלא תקופה משמעותית, אשר לא ניתן לנכותה מימי המאסר באופן מלא, אך יש בה להקשות על נאשם. אלמלא תקופה זו, הייתי משית על נאשם מס' 2 את הרף הגבוה של מתחם העונש בשני האישומים.

לפיכך גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים

נאשם מס' 1:

- א. 20 חודשי מאסר בפועל. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם, מיום 11.5.14 ועד 17.9.14 ומיום 3.10.14 ואילך.
- ב. שבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת אלימות שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. ארבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת אלימות שהיא עוון תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ד. פיצוי למתלוננת ל' ע', עדת תביעה מס' 3 בסך 10,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.5.15.

נאשם מס' 2

- א. 28 חודשי מאסר בפועל. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם, מיום 8.5.14 ועד ליום 18.9.14. הנאשם יתייצב לריצוי יתרת ענשו ביום 20.4.15.
- ב. מפעיל מאסר מותנה של 4 חודשים אשר הושת על הנאשם בת"פ 17369-10-10 בבית משפט השלום בנתניה ביום 15.5.2011 וכן מאסר מותנה של 6 חודשים אשר הושת על הנאשם בת"פ 39121-01-11 ביום 23.1.2013 בבית משפט השלום בירושלים. שני העונשים יופעלו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שבסעיף א', כך שסך הכל ירצה הנאשם 34 חודשי מאסר בפועל.
- ג. עשרה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת אלימות שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ד. ששה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת אלימות שהיא עוון תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ה. פיצוי למתלוננת ל' ע', עדת תביעה מס' 3 בסך 10,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.5.15.

נאשם מס' 2 יתאם כניסתו למאסר עם ענף אבחון מיון של שירות בתי הסוהר בטלפונים 08-9787336 או 08-9787377. ככל שלא יקבל נאשם מס' 2 הנחיה אחרת, עליו להתייצב עד השעה 9:00 במתקן המעצר במגרש הרוסים בירושלים עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א אדר תשע"ה, 12 מרץ 2015, במעמד הצדדים.